

REGULATION (EU) 2017/1128 OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL of 14 June 2017 on cross-border portability of online content services in the internal market

UOFFISIELL OVERSETTELSE

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSFORORDNING (EU) 2017/1128

av 14. juni 2017

om grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i det indre marked

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,under henvisning til uttalelse fra Regionkomiteen⁽²⁾,etter den ordinære regelverksprosedyren⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Uhindret tilgang i hele Unionen til nettbaserte innholdstjenester som lovlig leveres til forbrukerne i deres bostedsstat, er viktig for et velfungerende indre marked og effektiv anvendelse av prinsippene om fri bevegelighet for personer og tjenester. Ettersom det indre marked består av et område uten indre grenser som blant annet bygger på fri bevegelighet for personer og tjenester, er det nødvendig å sikre at forbrukerne kan bruke portable nettbaserte innholdstjenester som gir tilgang til innhold som musikk, spill, film, underholdningsprogrammer eller idrettsarrangementer ikke bare i sin bostedsstat, men også når de midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat i forbindelse med fritid, reise, forretningsreiser eller læringsmobilitet. Derfor bør hindringer som vanskeliggjør tilgang til og bruk av slike nettbaserte innholdstjenester i slike tilfeller fjernes.
- 2) Den teknologiske utviklingen som har ført til økt bruk av bærbare innretninger, f.eks. bærbare datamaskiner, nettbrett og smarttelefoner, forenkler i stadig større grad bruken av nettbaserte innholdstjenester ved å gjøre dem tilgjengelige, uavhengig av hvor forbrukerne befinner seg. Forbrukerne etterspør i raskt økende grad tilgang til innhold og nyskapende nettbaserte tjenester, ikke bare i sin bostedsstat, men også når de midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat.
- 3) Forbrukerne inngår i økende omfang avtaler med tjenestetilbydere om levering av nettbaserte innholdstjenester. Forbrukere som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, kan imidlertid ofte miste tilgangen til og derfor ikke fortsette å bruke nettbaserte innholdstjenester som de lovlig har skaffet seg tilgang til å bruke i sin bostedsstat.

⁽¹⁾ EUT C 264 av 20.7.2016, s. 86.

⁽²⁾ EUT C 240 av 1.7.2016, s. 72.

⁽³⁾ Europaparlamentets holdning av 18. mai 2017 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 8. juni 2017.

- 4) Det finnes en rekke hindringer som vanskeliggjør levering av nettbaserte innholdstjenester til forbrukere som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat. Visse nettbaserte tjenester har innhold, for eksempel musikk, film eller underholdningsprogrammer, som er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter i henhold til unionsretten. På det nåværende tidspunkt varierer hindringene for grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester fra én sektor til en annen. Hindringene skyldes det faktum at rettighetene for overføring av innhold som er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter, for eksempel audiovisuelle verk, ofte er omfattet av territoriale lisenser, samt at tilbydere av nettbaserte innholdstjenester kan velge å levere disse tjenestene bare på bestemte markeder.
- 5) Det samme gjelder for innhold, for eksempel idrettsarrangementer, som ikke er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter i henhold til unionsretten, men som kan være beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter i henhold til annen særskilt nasjonal lovgivning, og som ofte også ofte er lisensiert av arrangører av slike arrangementer eller tilbys av tilbydere av nettbaserte innholdstjenester på territorielt grunnlag. Overføring av slikt innhold av kringkastingsforetak er beskyttet av nærstående rettigheter til opphavsretten som er harmonisert på unionsplan. Dessuten omfatter overføring av slikt innhold ofte elementer som er beskyttet av opphavsrett, for eksempel musikk, videosekvenser ved innledningen eller avslutningen, eller grafikk. Visse aspekter ved overføring av slikt innhold, særlig dem som gjelder kringkasting av begivenheter av vesentlig samfunnsmessig betydning samt korte nyhetsinnslag om begivenheter av stor interesse for allmennheten, er harmonisert ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/13/EU⁽¹⁾. Endelig omfatter audiovisuelle medietjenester som definert i direktiv 2010/13/EU, tjenester som gir tilgang til innhold som idrettsarrangementer eller nyhets- eller aktualitetsprogrammer.
- 6) I stadig større grad markedsføres nettbaserte innholdstjenester i pakker der innhold som ikke er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter, ikke kan skilles fra innhold som er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter, uten i vesentlig grad å redusere verdien av den tjenesten som leveres til forbrukerne. Dette gjelder særlig for innhold med merverdi som idrettsarrangementer eller andre hendelser av vesentlig interesse for forbrukerne. For å gjøre det mulig for tilbydere av nettbaserte innholdstjenester å gi forbrukerne full tilgang til deres nettbaserte innholdstjenester når forbrukerne midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, er det absolutt nødvendig at denne forordning også omfatter slikt innhold som brukes av nettbaserte innholdstjenester, og derfor at den får anvendelse på audiovisuelle medietjenester som definert i direktiv 2010/13/EU, samt på kringkastingsforetaks overføringer i sin helhet.
- 7) Rettighetene til verk som er beskyttet av opphavsrett og arbeider som er beskyttet av nærstående rettigheter («verk og andre beskyttede arbeider») er blant annet harmonisert i europaparlaments- og rådsdirektiv 96/9/EF⁽²⁾, 2001/29/EF⁽³⁾, 2006/115/EF⁽⁴⁾ og 2009/24/EF⁽⁵⁾. Bestemmelsene i internasjonale avtaler på området opphavsrett og nærstående rettigheter som Unionen har inngått, særlig avtalen om handelsrelaterte sider ved immaterialrettigheter gjengitt i vedlegg 1C til avtalen om opprettelse av Verdens handelsorganisasjon av 15. april 1994, WIPO-traktaten om opphavsrett av 20. desember 1996, og WIPO-traktaten om framføringer og fonogrammer av 20. desember 1996, med endringer, utgjør en integrert del av Unionens rettsorden. I den grad det er mulig, bør unionsretten tolkes på en måte som er i samsvar med folkeretten.
- 8) Det er av avgjørende betydning at tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som bruker verk eller andre beskyttede arbeider, f.eks. bøker, audiovisuelle verk, innspilt musikk eller kringkasting, har rett til å bruke slikt innhold på de relevante territoriene.
- 9) Overføring fra tilbydere av nettbaserte innholdstjenester av innhold som er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter, krever tillatelse fra relevante rettighetshavere som opphavsmenn, utøvende kunstnere, produsenter eller kringkastingsforetak når det gjelder innhold som inngår i overføringen. Dette er også tilfelle når slik overføring finner sted for å gi en forbruker mulighet til å foreta en nedlasting for å kunne bruke en nettbasert innholdstjeneste.

(1) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/13/EU av 10. mars 2010 om samordning av visse bestemmelser om tilbud av audiovisuelle medietjenester, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene (direktivet om audiovisuelle medietjenester) (EUT L 95 av 15.4.2010, s. 1).

(2) Europaparlaments- og rådsdirektiv 96/9/EF av 11. mars 1996 om rettslig vern av databaser (EFT L 77 av 27.3.1996, s. 20).

(3) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/29/EF av 22. mai 2001 om harmonisering av visse sider ved opphavsrett og nærstående rettigheter i informasjonssamfunnet (EFT L 167 av 22.6.2001, s. 10).

(4) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/115/EF av 12. desember 2006 om utleie- og utlånsrett og om visse opphavsrettsbeslektede rettigheter på området immaterialrett (EUT L 376 av 27.12.2006, s. 28).

(5) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/24/EF av 23. april 2009 om rettsleg vern av datamaskinprogram (EUT L 111 av 5.5.2009, s. 16).

- 10) Det er ikke alltid mulig å skaffe lisens for relevante rettigheter, særlig når lisens til innholdsrettighetene er meddelt på eksklusivt grunnlag. For å sikre at territoriell enerett overholdes effektivt, er det ofte slik at tilbydere av nettbaserte innholdstjenester i sine lisensavtaler med rettighetshavere, herunder kringkastingsforetak eller arrangører, forplikter seg til å hindre at deres abonnenter får tilgang til og bruker tjenestene utenfor det territoriet som tilbyderne innehar lisens for. Slike avtalemessige begrensninger som er pålagt tilbydere, krever at de treffer tiltak som å nekte tilgang til tjenestene fra IP-adresser som ligger utenfor det aktuelle territoriet. En av hindringene for grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester er derfor de avtalene som inngås mellom tilbydere av nettbaserte innholdstjenester og deres abonnenter, som gjenspeiler klausulene om territoriell begrensning i avtalene inngått mellom disse tilbyderne og rettighetshaverne.
- 11) Det bør tas hensyn til rettspraksisen til Den europeiske unions domstol når målet om vern av immaterialrettigheter skal veies opp mot de grunnleggende frihetene som garanteres ved traktaten om Den europeiske unions virkemåte (TEUV).
- 12) Derfor er formålet med denne forordning å tilpasse den harmoniserte rettslige rammen for opphavsrett og nærstående rettigheter og fastsette en felles metode for levering av nettbaserte innholdstjenester til abonnenter som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, ved å fjerne hindringer for grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester som leveres lovlig. Denne forordning bør sikre grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i alle aktuelle sektorer og dermed gi forbrukerne en ytterligere metode for å få lovlig tilgang til nettinhold, uten at det berører det høye beskyttelsesnivået som opphavsrett og nærstående rettigheter i Unionen garanterer, uten å endre eksisterende lisensieringsmodeller, for eksempel territoriale lisenser, og uten at det berører eksisterende finansieringsordninger. Begrepet grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester bør holdes atskilt fra grensekryssende tilgang til nettbaserte innholdstjenester som leveres i en annen medlemsstat enn forbrukerens bostedsstat, som ikke er omfattet av denne forordning.
- 13) Gitt de unionsrettslige virkemidlene som finnes innenfor skattlegging, er det nødvendig å unnta skattlegging fra denne forordnings virkeområde. Denne forordning bør ikke berøre anvendelsen av noen bestemmelse i forbindelse med skattlegging.
- 14) Denne forordning definerer flere begreper som er nødvendige for dens anvendelse, herunder bostedsstat. Bostedsstaten bør bestemmes idet det tas hensyn til målene med denne forordning og nødvendigheten av å sikre ensartet anvendelse av den i Unionen. Definisjonen av bostedsstat innebærer at abonnenten har faktisk eller varig bosted i denne medlemsstaten. En tilbyder av nettbaserte innholdstjenester som har kontrollert bostedsstaten i samsvar med denne forordning, bør for denne forordnings formål kunne anta at bostedsstaten i henhold til kontrollen er abonnentens eneste bostedsstat. Tilbydere bør ikke være forpliktet til å kontrollere om deres abonnenter også er abonnenter av en nettbasert innholdstjeneste i en annen medlemsstat.
- 15) Denne forordning bør få anvendelse på nettbaserte innholdstjenester som tilbyderne, etter å ha innhentet de relevante rettighetene fra rettighetshaverne på et gitt territorium, leverer til sine abonnenter på grunnlag av en kontrakt, uavhengig av metode, herunder strømming, nedlasting, gjennom applikasjoner eller enhver annen måte som tillater bruk av dette innholdet. I denne forordning bør termen kontrakt antas å omfatte enhver avtale mellom en tilbyder og en abonnent, herunder enhver ordning der abonnenten godtar tilbyderens vilkår for levering av nettbaserte innholdstjenester, enten mot eller uten betaling. En registrering med henblikk på å motta innholdsvarsler eller bare en godkjenning av HTML-informasjonskapsler bør ikke anses som en kontrakt om levering av nettbaserte innholdstjenester for denne forordnings formål.
- 16) En nettbasert tjeneste som ikke er en audiovisuell medietjeneste som definert i direktiv 2010/13/EU, og som bruker verk, andre beskyttede arbeider eller overføringer fra kringkastingsforetak utelukkende på en underordnet måte, bør ikke omfattes av denne forordning. Slike tjenester omfatter nettsteder som bruker verk eller andre beskyttede arbeider utelukkende på en underordnet måte, for eksempel grafiske elementer eller musikk som brukes som bakgrunn, der hovedformålet med slike nettsteder for eksempel er salg av varer.
- 17) Denne forordning bør få anvendelse bare på nettbaserte innholdstjenester som abonnenter effektivt kan få tilgang til og bruke i sin bostedsstat, uten å være begrenset til et bestemt sted, idet det ikke er hensiktsmessig å kreve at tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som ikke tilbyr portable nettbaserte innholdstjenester i abonnentens bostedsstat, skal gjøre dette over landegrensene.

- 18) Denne forordning bør få anvendelse på nettbaserte innholdstjenester som leveres mot betaling av penger. Tilbydere av slike tjenester er i stand til å kontrollere abonnentenes bostedsstat. Retten til å bruke en nettbasert innholdstjeneste bør anses som å være ervervet mot betaling av penger, uavhengig av om slik betaling skjer direkte til tilbyderen av den nettbaserte innholdstjenesten eller til en annen part, for eksempel en tilbyder som tilbyr en pakke som kombinerer en elektronisk kommunikasjonstjeneste og en nettbasert innholdstjeneste som drives av en annen tilbyder. I denne forordning bør betaling av et obligatorisk gebyr for offentlige kringkastingstjenester ikke anses som betaling av penger for en nettbasert innholdstjeneste.
- 19) Tilbydere av nettbaserte innholdstjenester bør ikke pålegge sine abonnenter ytterligere kostnader for levering av grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i samsvar med denne forordning. Det er imidlertid mulig at abonnentene for å få tilgang til og bruke nettbaserte innholdstjenester i andre medlemsstater enn sin bostedsstat, vil måtte betale gebyrer til operatører av elektroniske kommunikasjonsnett som brukes til å få tilgang til slike tjenester.
- 20) Tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som leveres uten betaling av penger, kontrollerer som regel ikke abonnentenes bostedsstat. Dersom slike nettbaserte innholdstjenester tas med i denne forordnings virkeområde, vil det innebære en betydelig endring i måten disse tjenestene leveres på, og omfatte uforholdsmessige kostnader. Dersom imidlertid disse tjenestene unntas fra denne forordnings virkeområde, vil det innebære at tilbydere av slike tjenester ikke vil kunne dra nytte av den rettslige ordningen som er fastsatt i denne forordning, og som gjør det mulig for tilbydere av nettbaserte innholdstjenester å tilby grensekryssende portabilitet av slike tjenester, selv om de beslutter å investere i metoder som gjør at de kan kontrollere abonnentenes bostedsstat. Tilsvarende bør tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som leveres uten betaling av penger, kunne velge å bli omfattet av denne forordnings virkeområde, forutsatt at de oppfyller kravene til kontroll av abonnentenes bostedsstat. Dersom slike tilbydere benytter denne muligheten, bør de overholde de samme forpliktelsene som i henhold til denne forordning er pålagt tilbyderne av nettbaserte innholdstjenester som leveres mot betaling av penger. Videre bør de i rimelig tid underrette abonnentene, de aktuelle innehaverne som har opphavsrett og nærstående rettigheter og de aktuelle innehaverne som har andre innholdsrettigheter i den nettbaserte innholdstjenesten, om sin beslutning om å benytte denne muligheten. Slike opplysninger kan gis på tilbyderens nettsted.
- 21) For å sikre grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester er det nødvendig å kreve at tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som er omfattet av denne forordning, gjør det mulig for abonnenter å bruke slike tjenester i den medlemsstaten der de midlertidig oppholder seg på samme måte som i sin bostedsstat. Abonnentene skal ha tilgang til nettbaserte innholdstjenester som tilbyr samme innhold på samme område og samme antall enheter for det samme antall brukere og med samme funksjonsområde som det som tilbys i deres bostedsstat. Det er viktig at forpliktelsen til å levere grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester er obligatorisk, og partene bør derfor ikke kunne utelukke den, gi unntak fra den eller endre dens virkning. Ethvert tiltak fra en tilbyder som vil hindre abonnenten i å få tilgang til eller bruke tjenesten mens abonnenten midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, for eksempel begrensninger av tjenestens funksjonalitet eller kvaliteten den leveres med, bør anses som en omgåelse av forpliktelsen til å levere grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester, og er derfor i strid med denne forordning.
- 22) Krav om at levering av nettbaserte innholdstjenester til abonnenter som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, skal være av samme kvalitet som i bostedsstaten, kan medføre høye kostnader for tilbyderne av nettbaserte innholdstjenester og dermed for abonnentene. Denne forordning bør derfor ikke kreve at tilbydere skal sikre en leveringskvalitet på slike tjenester som ville være bedre enn den kvaliteten som er tilgjengelig via den lokale nettilgangen som velges av en abonnent som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat. I slike tilfeller skal tilbyderen ikke være ansvarlig dersom leveringskvaliteten på tjenesten er lavere. Dersom tilbyderen likevel uttrykkelig garanterer en viss leveringskvalitet til abonnenter som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat, bør den være bundet av denne garantien. På grunnlag av de opplysningene tilbyderen har, bør tilbyderen på forhånd gi sine abonnenter informasjon om leveringskvaliteten på en nettbasert innholdstjeneste i en annen medlemsstat enn deres bostedsstat, særlig det faktum at leveringskvaliteten kan avvike fra den som anvendes i deres bostedsstat. Tilbyderen bør ikke være forpliktet til aktivt å søke informasjon om leveringskvaliteten på en tjeneste i andre medlemsstater enn abonnentens bostedsstat. De relevante opplysningene kan gis på tilbyderens nettsted.

- 23) For å sikre at leverandører av nettbaserte innholdstjenester som er omfattet av denne forordning, overholder forpliktelsen til å levere grensekryssende portabilitet av sine tjenester uten å erverve de relevante rettighetene i en annen medlemsstat, er det nødvendig å fastsette at disse tilbyderne alltid bør ha rett til å levere slike tjenester til abonnenter når de midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat. Dette bør oppnås ved å fastsette at levering av, tilgang til og bruk av slike nettbaserte innholdstjenester bør anses å finne sted i abonnentens bostedsstat. Denne rettslige ordningen bør få anvendelse utelukkende for det formål å sikre grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester. En nettbasert innholdstjeneste bør anses å bli levert lovlig dersom både tjenesten og innholdet leveres på lovlig måte i bostedsstaten. Denne forordning, særlig den rettslige ordningen som levering av, tilgang til og bruk av en nettbasert innholdstjeneste anses å foregå i henhold til i abonnentens bostedsstat, hindrer ikke en tilbyder i å gjøre det mulig for abonnenter også å få tilgang til og bruke innholdet som lovlig tilbys av tilbyderen i den medlemsstaten der abonnenten midlertidig oppholder seg.
- 24) Når det gjelder lisensiering av opphavsrett eller nærstående rettigheter, innebærer den rettslige ordningen fastsatt i denne forordning at relevant gjengivelse, offentlig framføring og tilgjengeliggjøring av verk og andre beskyttede arbeider, samt uttrekk eller gjenbruk i forbindelse med databaser som er beskyttet av sui generis-rett, som forekommer når tjenesten leveres til abonnenter når de midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, bør anses å forekomme i abonnentens bostedsstat. Tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som omfattes av denne forordning, bør derfor anses å foreta slike handlinger på grunnlag av de respektive tillatelsene fra vedkommende rettighetshavere i sine abonnenters bostedsstat. Hver gang tilbyderne har rett til å foreta offentlig framføring eller gjengivelse i sine abonnenters bostedsstat på grunnlag av en tillatelse fra vedkommende rettighetshavere, bør abonnenter som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, kunne få tilgang til og bruke tjenesten, og om nødvendig foreta all relevant gjengivelse, for eksempel nedlasting, som de ville hatt rett til i sin bostedsstat. Levering av en nettbasert innholdstjeneste fra tilbydere til abonnenter som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, og tilgang til og bruk av tjenesten fra slike abonnenter i samsvar med denne forordning, bør ikke utgjøre et inngrep i opphavsrett eller nærstående rettigheter eller andre rettigheter som gjelder levering av, tilgang til og bruk av den nettbaserte innholdstjenesten.
- 25) Tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som omfattes av denne forordning, bør ikke holdes ansvarlige for overtredelse av kontraktsbestemmelser som er strid med forpliktelsen om å gjøre det mulig for sine abonnenter å bruke slike tjenester i den medlemsstaten der de midlertidig oppholder seg. Derfor bør klausuler i kontrakter som er utformet for å forby eller begrense grensekryssende portabilitet av slike nettbaserte innholdstjenester, ikke kunne håndheves. Tilbyderne og rettighetshaverne til rettigheter som er relevante for leveringen av nettbaserte innholdstjenester, bør ikke kunne omgå anvendelsen av denne forordning ved å velge en tredjestats lovgivning som gjeldende lovgivning for kontrakter seg imellom. Det samme bør gjelde for kontrakter som inngås mellom tilbydere og abonnenter.
- 26) Denne forordning bør gjøre det mulig for abonnenter å benytte nettbaserte innholdstjenester som de har tegnet abonnement på i bostedsstaten, når de midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat. Abonnentene bør være berettiget til grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester bare dersom de er bosatt i en medlemsstat i Unionen. Derfor bør denne forordning pålegge tilbydere av nettbaserte innholdstjenester å bruke rimelige, forholdsmessige og effektive metoder til å kontrollere sine abonnenters bostedsstat. For dette formål bør tilbyderne bruke de kontrollmetodene som er angitt i denne forordning. Dette utelukker ikke at det kan inngås avtale mellom tilbydere og rettighetshavere om disse kontrollmetodene innenfor rammene av denne forordning. Målet med den angitte listen er å gi rettssikkerhet med hensyn til de kontrollmetodene som skal brukes av tilbyderne, samt å begrense forstyrrelser av abonnentens personvern. I hvert enkelt tilfelle bør det tas hensyn til hvor effektiv og forholdsmessig en bestemt kontrollmetode er i en bestemt medlemsstat og for en bestemt type nettbasert innholdstjeneste. Med mindre abonnentens bostedsstat kan kontrolleres med tilstrekkelig sikkerhet på grunnlag av én enkelt kontrollmetode, bør tilbyderne basere seg på to kontrollmetoder. I tilfeller der tilbyderen har rimelig grunn til tvil om abonnentens bostedsstat, bør tilbyderen kunne foreta ny kontroll av abonnentens bostedsstat. Tilbyderen bør gjennomføre de nødvendige tekniske og organisatoriske tiltak som kreves i henhold til gjeldende personvernregler når det gjelder personopplysninger som samles inn med henblikk på kontroll av abonnentens bostedsstat i henhold til denne forordning. Eksempler på slike tiltak omfatter åpen informasjon til privatpersoner om metodene som brukes til og formålet med kontrollen, samt egnede sikkerhetstiltak.

- 27) For å kunne kontrollere abonnentens bostedsstat bør tilbyderen av en nettbasert innholdstjeneste om mulig basere seg på opplysninger som tilbyderen har, for eksempel fakturaopplysninger. Når det gjelder avtaler som er inngått før anvendelsesdatoen for denne forordning, og når det gjelder kontrollen som utføres ved fornyelse av en kontrakt, bør tilbyderen bare kunne be abonnenten om å gi nødvendige opplysninger for å kontrollere abonnentens bostedsstat dersom dette ikke kan fastslås på grunnlag av opplysninger som tilbyderen allerede har.
- 28) Kontroll av IP-adresse utført i henhold til denne forordning, skal skje i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF⁽¹⁾ og 2002/58/EF⁽²⁾. Dessuten, når det gjelder kontroll av abonnentens bostedsstat, er det ikke abonnentens nøyaktige oppholdssted som er viktig, men heller fra hvilken medlemsstat abonnenten har tilgang til tjenesten. Derfor bør verken data om abonnentens nøyaktige oppholdssted eller andre personopplysninger samles inn eller behandles for dette formål. Dersom tilbyderen har rimelig grunn til tvil om abonnentens bostedsstat og utfører en kontroll av IP-adresse for å kontrollere bostedsstaten, bør formålet med slik kontroll utelukkende være å fastslå om abonnenten har tilgang til eller bruker den nettbaserte innholdstjenesten innenfor eller utenfor bostedsstaten. I slike tilfeller bør data fra kontroll av IP-adresser bare innsamles i binærformat og i samsvar med gjeldende personvernregler. Tilbyderen bør ikke gå ut over dette detaljnivået.
- 29) En innehaver av opphavsrett, nærstående rettigheter til opphavsretten eller andre innholdsrettigheter i en nettbasert innholdstjeneste, bør fortsatt kunne utøve sin avtalefrihet til å tillate levering av, tilgang til og bruk av slikt innhold i henhold til denne forordning, uten kontroll av bostedsstaten. Dette kan være særlig relevant når det gjelder for eksempel musikk og e-bøker. Hver rettighetshaver bør kunne treffe slike beslutninger på fritt grunnlag når de inngår kontrakter med tilbydere av nettbaserte innholdstjenester. Kontrakter mellom tilbydere og rettighetshavere bør ikke begrense rettighetshavernes muligheter til å trekke tilbake slik tillatelse, forutsatt at tilbyderen i rimelig tid gis varsel om dette. Tillatelsen gitt av en enkelt rettighetshaver fritar som sådan ikke tilbyderen fra forpliktelsen til å kontrollere abonnentens bostedsstat. Det er bare når alle innehavere av opphavsrett, nærstående rettigheter til opphavsretten eller andre innholdsrettigheter som brukes av tilbyderen, beslutter å tillate levering av, tilgang til og bruk av sitt innhold uten kontroll av abonnentens bostedsstat, at forpliktelsen til å kontrollere ikke bør få anvendelse, og kontrakten mellom tilbyderen og abonnenten av en nettbasert innholdstjeneste bør brukes til å fastslå sistnevntes bostedsstat. Alle andre aspekter ved denne forordning bør fortsatt gjelde i slike tilfeller.
- 30) Denne forordning respekterer grunnleggende rettigheter, og følger de prinsippene som er nedfelt i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter («pakten»). Denne forordning bør derfor tolkes og anvendes i samsvar med disse rettighetene og prinsippene, særlig retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til vern av personopplysninger, retten til ytringsfrihet, frihet til å drive næringsvirksomhet samt eiendomsretten, herunder immaterialrett. All behandling av personopplysninger i henhold til denne forordning bør respektere grunnleggende rettigheter, herunder retten til respekt for privatliv og familieliv og retten til vern av personopplysninger i henhold til artikkel 7 og 8 i pakten, og det er av avgjørende betydning at slik behandling er i samsvar med direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF. Særlig skal tilbydere av nettbaserte innholdstjenester sikre at all behandling av personopplysninger i henhold til denne forordning er nødvendig, rimelig og står i forhold til det relevante formålet. Dersom autentisering av en abonnent er tilstrekkelig til å levere tjenesten, bør identifikasjon av abonnenten ikke være nødvendig. Data som samles inn i henhold til denne forordning med henblikk på kontroll av bostedsstaten, bør ikke lagres av tilbyderen lenger enn det som er nødvendig for kontrollen. Slike data bør umiddelbart og irreversibelt destrueres når kontrollen er avsluttet. Dette berører imidlertid ikke lagring av data som er samlet inn for annet rettmessig formål, med forbehold for gjeldende personvernregler, herunder regler for lagring av slike data.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger (EFT L 281 av 23.11.1995, s. 31). Direktiv 95/46/EF oppheves og erstattes med virkning fra 25. mai 2018 av europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679 av 27. april 2016 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger samt om oppheving av direktiv 95/46/EF (generell personvernforordning) (EUT L 119 av 4.5.2016, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/58/EF av 12. juli 2002 om behandling av personopplysninger og personvern i sektoren for elektronisk kommunikasjon (direktivet om personvern og elektronisk kommunikasjon) (EFT L 201 av 31.7.2002, s. 37).

- 31) Kontrakter der innhold er lisensiert, inngås vanligvis for et relativt langt tidsrom. Følgelig, og for å sikre at alle forbrukere bosatt i Unionen kan nyte godt av grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester på lik linje med hensyn til tid og uten utilbørlig forsinkelse, bør denne forordning også få anvendelse på kontrakter som er inngått og rettigheter som er ervervet før dens anvendelsesdato, dersom disse kontraktene og rettighetene er relevante for grensekryssende portabilitet av en nettbasert innholdstjeneste som leveres etter nevnte dato. En slik anvendelse av denne forordning er også nødvendig for å sikre like konkurransevilkår for tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som omfattes av denne forordning og driver virksomhet på det indre marked, særlig for små og mellomstore bedrifter, ved å gjøre det mulig for tilbydere som har inngått kontrakter med rettighetshavere for et langt tidsrom, å tilby sine abonnenter grensekryssende portabilitet, uavhengig av tilbyderens evne til å reforhandle slike kontrakter. Dessuten bør en slik anvendelse av denne forordning sikre at når tilbyderne treffer de nødvendige tiltakene for grensekryssende portabilitet av sine tjenester, vil de kunne tilby slik portabilitet for alt sitt nettinnhold. Dette bør også gjelde for tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som tilbyr pakker som kombinerer elektroniske kommunikasjonstjenester og nettbaserte innholdstjenester. Endelig bør slik anvendelse av denne forordning også innebære at rettighetshaverne ikke trenger å reforhandle sine eksisterende lisensavtaler for å gjøre det mulig for tilbyderne å tilby grensekryssende portabilitet av sine tjenester.
- 32) Siden denne forordning vil få anvendelse på enkelte kontrakter som er inngått og rettigheter som er ervervet før dens anvendelsesdato, er det derfor også hensiktsmessig å fastsette en rimelig frist mellom denne forordnings ikrafttredelsesdato og dens anvendelsesdato, slik at rettighetshavere og tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som er omfattet av denne forordning, kan treffe de tiltakene som er nødvendige for å tilpasse seg den nye situasjonen, samt å gjøre det mulig for tilbyderne å endre bruksvilkårene for sine tjenester. Endringer i bruksvilkårene for nettbaserte innholdstjenester som tilbys i pakker som kombinerer en elektronisk kommunikasjonstjeneste og en nettbasert innholdstjeneste som gjøres utelukkende for å oppfylle kravene i denne forordning, bør ikke medføre at abonnentene i henhold til nasjonal rett som innarbeider rammereglene for elektroniske kommunikasjonsnett og -tjenester, gis rett til å gå fra kontrakter om levering av slike elektroniske kommunikasjonstjenester.
- 33) Denne forordning tar sikte på å forbedre konkurranseevnen ved å fremme nyskaping i nettbaserte innholdstjenester og tiltrekke flere forbrukere. Denne forordning bør ikke berøre anvendelsen av konkurransereglene, særlig artikkel 101 og 102 i TEUV. Reglene fastsatt i denne forordning, bør ikke brukes til å begrense konkurranse på en måte som er i strid med TEUV.
- 34) Denne forordning bør ikke berøre anvendelsen av europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/26/EU⁽¹⁾, særlig dets avdeling III. Denne forordning er forenlig med målet om å fremme lovlig tilgang til innhold som er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter, samt til tilknyttede tjenester.
- 35) For å nå målet om å sikre grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i Unionen bør det vedtas en forordning som kommer direkte til anvendelse i medlemsstatene. Dette er nødvendig for å sikre en ensartet anvendelse av reglene for grensekryssende portabilitet i alle medlemsstatene, og at de trer i kraft samtidig for alle nettbaserte innholdstjenester. Bare en forordning kan sikre den graden av rettssikkerhet som er nødvendig for å gi forbrukerne mulighet til fullt ut å dra nytte av grensekryssende portabilitet i hele Unionen.
- 36) Ettersom målet for denne forordning, som er å tilpasse den rettslige rammen slik at grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester kan tilbys i Unionen, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av forordningens omfang og virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordning ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet. Særlig påvirker denne forordning ikke i vesentlig grad hvordan rettighetene lisensieres og pålegger ikke rettighetshavere og tilbydere å reforhandle kontrakter. Videre krever denne forordning ikke at tilbyderne treffe tiltak for å sikre leveringskvaliteten på nettbaserte innholdstjenester utenfor abonnentenes bostedsstat. Endelig får denne forordning ikke anvendelse på tilbydere som tilbyr nettbaserte innholdstjenester uten betaling av penger, og som ikke benytter muligheten til å muliggjøre grensekryssende portabilitet av sine tjenester. Den pålegger derfor ikke uforholdsmessige kostnader —

(1) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/26/EU av 26. februar 2014 om kollektiv forvaltning av opphavsrett og nærstående rettar og multiteritoriell lisensiering av rettar til musikkverk for bruk på nettet i den indre marknaden (EUT L 84 av 20.3.2014, s. 72).

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 1

Formål og virkeområde

1. Ved denne forordning innføres en felles tilnærming i Unionen til grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester ved at det sikres at abonnenter av portable nettbaserte innholdstjenester som leveres lovlig i deres bostedsstat, kan få tilgang til og bruke disse tjenestene når de midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat.
2. Denne forordning får ikke anvendelse på skattlegging.

Artikkel 2

Definisjoner

I denne forordning menes med:

- 1) «abonnett» en forbruker som på grunnlag av en kontrakt om levering av en nettbasert innholdstjeneste inngått med en tilbyder, uavhengig av om det er mot betaling av penger eller uten slik betaling, har rett til å få tilgang til og bruke slike tjenester i bostedsstaten,
- 2) «forbruker» enhver fysisk person som i forbindelse med kontrakter som omfattes av denne forordning, handler for formål som ikke er knyttet til vedkommendes forretnings-, industri-, håndverks- eller yrkesvirksomhet,
- 3) «bostedsstat» staten, bestemt på grunnlag av artikkel 5, der abonnenten har faktisk og varig bosted,
- 4) «midlertidig opphold i en medlemsstat» at man oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat i et begrenset tidsrom,
- 5) «nettbasert innholdstjeneste» en tjeneste som definert i artikkel 56 og 57 i TEUV, som en tilbyder lovlig tilbyr abonnenter i deres bostedsstat i henhold til avtalte vilkår og på nettet, som er portabel, og som er
 - i) en audiovisuell medietjeneste som definert i artikkel 1 bokstav a) i direktiv 2010/13/EU, eller
 - ii) en tjeneste hvis viktigste funksjon er levering av, tilgang til og bruk av verk, andre beskyttede arbeider eller overføringer fra kringkastingsforetak, uavhengig av om det skjer lineært eller på bestilling,
- 6) «portabel» en egenskap ved en nettbasert innholdstjeneste der abonnentene effektivt kan få tilgang til og bruke den nettbaserte innholdstjenesten i sin bostedsstat uten å være begrenset til å befinne seg på et bestemt sted.

Artikkel 3

Forpliktelse til å muliggjøre grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester

1. Tilbyderen av en nettbasert innholdstjeneste som leveres mot betaling av penger, skal gjøre det mulig for en abonnent som midlertidig oppholder seg i en medlemsstat, å få tilgang til og bruke den nettbaserte innholdstjenesten på samme måte som i bostedsstaten, herunder ved å gi tilgang til samme innhold på samme område og samme antall enheter for det samme antall brukere og med samme funksjonsområde.
2. Tilbyderen skal ikke pålegge abonnenten ytterligere kostnader for tilgang til og bruk av den nettbaserte innholdstjenesten i henhold til nr. 1.
3. Forpliktelsen fastsatt i nr. 1, skal ikke omfatte noe kvalitetskrav til levering av en nettbasert innholdstjeneste som tilbyderen er underlagt når den leverer denne tjenesten i bostedsstaten, med mindre noe annet uttrykkelig er avtalt mellom tilbyderen og abonnenten.

Tilbyderen skal ikke treffe tiltak for å redusere leveringskvaliteten på den nettbaserte innholdstjenesten når den leverer den nettbaserte innholdstjenesten i samsvar med nr. 1.

4. Tilbyderen skal på grunnlag av de opplysningene den har, gi abonnenten opplysninger om leveringskvaliteten på den nettbaserte innholdstjenesten som leveres i samsvar med nr. 1. Opplysningene skal gis til abonnenten før den nettbaserte innholdstjenesten leveres i samsvar med nr. 1, og på en måte som er tilstrekkelig og forholdsmessig.

Artikkel 4

Sted for levering av, tilgang til og bruk av nettbaserte innholdstjenester

Levering av en nettbasert innholdstjeneste i henhold til denne forordning til en abonnent som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat, samt abonnentens tilgang til og bruk av denne tjenesten, skal anses å finne sted utelukkende i abonnentens bostedsstat.

Artikkel 5

Kontroll av bostedsstat

1. Ved inngåelse og fornyelse av en kontrakt om levering av en nettbasert innholdstjeneste som leveres mot betaling av penger, skal tilbyderen kontrollere abonnentens bostedsstat ved hjelp av høyst to av følgende kontrollmetoder, og skal sikre at de metodene som brukes, er rimelige, forholdsmessige og effektive:

- a) Et identitetskort, elektronisk identifikasjon, særlig slik som omfattes av ordningene for elektronisk identifikasjon meldt i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 910/2014⁽¹⁾, eller andre gyldige identitetsdokumenter som bekrefter abonnentens bostedsstat.
- b) Betalingsopplysninger, for eksempel abonnentens bankkontonummer eller kreditt- eller debetkortnummer.
- c) Stedet der det er installert en mottakerboks, en dekodeur eller en lignende innretning som brukes til levering av tjenester til abonnenten.
- d) Abonnentens betaling av en lisensavgift for andre tjenester i medlemsstaten, for eksempel allmennkringkasting.
- e) En kontrakt for levering av internett- eller telefontjenester eller en lignende kontrakt som knytter abonnenten til medlemsstaten.
- f) Registrering i lokalt valgmanntall, dersom de aktuelle opplysningene er offentlig tilgjengelige.
- g) Betaling av lokale skatter, dersom de aktuelle opplysningene er offentlig tilgjengelige.
- h) En regning for offentlige tjenester som knytter abonnenten til medlemsstaten.
- i) Abonnentens fakturaadresse eller postadresse.
- j) En erklæring fra abonnenten som bekrefter abonnentens adresse i medlemsstaten.
- k) Kontroll av en internettprotokolladresse (IP-adresse) for å identifisere medlemsstaten der abonnenten har tilgang til den nettbaserte innholdstjenesten.

Kontrollmetodene nevnt i bokstav i)-k), skal brukes bare sammen med kontrollmetodene nevnt i bokstav a)-h), med mindre postadressen nevnt i bokstav i), er angitt i et offentlig register som er offentlig tilgjengelig.

2. Dersom tilbyderen i løpetiden for kontrakten om levering av en nettbasert innholdstjeneste har rimelig grunn til tvil om abonnentens bostedsstat, kan tilbyderen gjenta kontrollen av abonnentens bostedsstat i samsvar med nr. 1. I et slikt tilfelle kan imidlertid kontrollmetoden i henhold til bokstav k) brukes som eneste metode. Data som følger av bruken av kontrollmetoden i henhold til bokstav k), skal samles inn bare i binærformat.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 910/2014 av 23. juli 2014 om elektronisk identifikasjon og pålitelighetstjenester for elektroniske transaksjoner i det indre marked og om oppheving av direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 av 28.8.2014, s. 73).

3. Tilbyderen skal ha rett til å be abonnenten om å gi nødvendige opplysninger for å fastslå abonnentens bostedsstat i samsvar med nr. 1 og 2. Dersom abonnenten unnlater å gi slike opplysninger, og det fører til at tilbyderen ikke er i stand til å kontrollere abonnentens bostedsstat, skal tilbyderen på grunnlag av denne forordning ikke gjøre det mulig for abonnenten å få tilgang til eller bruke den nettbaserte innholdstjenesten når abonnenten midlertidig oppholder seg i en medlemsstat.

4. Innehavere av opphavsrett eller nærstående rettigheter, eller de som innehar andre innholdsrettigheter i en nettbasert innholdstjeneste, kan tillate levering av, tilgang til og bruk av sitt innhold i henhold til denne forordning uten kontroll av bostedsstat. I slike tilfeller skal kontrakten mellom tilbyderen og abonnenten for levering av en nettbasert innholdstjeneste være tilstrekkelig til å fastslå abonnentens bostedsstat.

Innehavere av opphavsrett eller nærstående rettigheter, eller de som innehar andre innholdsrettigheter i en nettbasert innholdstjeneste, skal ha rett til å trekke tilbake tillatelsen som er gitt i henhold til første ledd, forutsatt at tilbyderen i rimelig tid gis varsel om dette.

5. Kontrakten mellom tilbyderen og innehaverne av opphavsrett eller nærstående rettigheter eller de som innehar andre innholdsrettigheter i en nettbasert innholdstjeneste, skal ikke begrense muligheten for slike rettighetshavere til å trekke tilbake tillatelsen nevnt i nr. 4.

Artikkel 6

Grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester som leveres uten betaling av penger

1. Tilbyderen av en nettbasert innholdstjeneste som leveres uten betaling av penger, kan beslutte å gjøre det mulig for sine abonnenter som midlertidig oppholder seg i en medlemsstat, å få tilgang til og bruke den nettbaserte innholdstjenesten under forutsetning av at tilbyderen kontrollerer abonnentens bostedsstat i samsvar med denne forordning.

2. Tilbyderen skal underrette sine abonnenter, de aktuelle innehaverne som har opphavsrett og nærstående rettigheter og de aktuelle innehaverne som har andre innholdsrettigheter i den nettbaserte innholdstjenesten, om sin beslutning om å levere den nettbaserte innholdstjenesten i samsvar med nr. 1, før den leverer denne tjenesten. Opplysningene skal gis på en måte som er tilstrekkelig og forholdsmessig.

3. Denne forordning får anvendelse på tilbydere av en nettbasert innholdstjeneste i samsvar med nr. 1.

Artikkel 7

Kontraktsbestemmelser

1. Alle kontraktsbestemmelser, herunder mellom tilbydere av nettbasert innholdstjenester og innehavere av opphavsrett eller nærstående rettigheter eller de som innehar andre innholdsrettigheter i nettbaserte innholdstjenester, samt mellom slike tilbydere og deres abonnenter, som er i strid med denne forordning, herunder slike som forbyr grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester eller begrenser slik portabilitet til et bestemt tidsrom, skal ikke kunne håndheves.

2. Denne forordning får anvendelse uavhengig av hvilken lovgivning som får anvendelse på kontrakter inngått mellom tilbydere av nettbaserte innholdstjenester og innehavere av opphavsrett eller nærstående rettigheter eller de som innehar andre innholdsrettigheter i nettbaserte innholdstjenester, eller på kontrakter inngått mellom slike tilbydere og deres abonnenter.

Artikkel 8

Vern av personopplysninger

1. Behandling av personopplysninger som foretas innenfor rammen av denne forordning, herunder særlig i forbindelse med kontroll av abonnentens bostedsstat i henhold til artikkel 5, skal gjennomføres i samsvar med direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF. Særlig skal bruken av kontrollmetoder i samsvar med artikkel 5 og enhver behandling av personopplysninger i henhold til denne forordning, begrenses til det som er nødvendig og forholdsmessig for å oppnå dens formål.

2. Data som samles inn i henhold til artikkel 5, skal brukes utelukkende til kontroll av abonnentens bostedsstat. De skal ikke sendes, overføres, deles, lisensieres eller på annen måte overføres eller avdekkes til innehavere av opphavsrett eller nærstående rettigheter, eller til de som har andre innholdsrettigheter i nettbaserte innholdstjenester, eller til noen tredjemann.

3. Data som samles inn i henhold til artikkel 5, skal ikke lagres av tilbyderen av en nettbasert innholdstjeneste lenger enn det som er nødvendig for å gjennomføre en kontroll av en abonnents bostedsstat i henhold til artikkel 5 nr. 1 eller 2. Ved avslutningen av hver kontroll skal dataene umiddelbart og irreversibelt destrueres.

Artikkel 9

Anvendelsen av eksisterende kontrakter og ervervede rettigheter

1. Denne forordning får også anvendelse på kontrakter som er inngått og rettigheter som er ervervet før forordningens anvendelsesdato, dersom de er relevante for levering av, tilgang til og bruk av en nettbasert innholdstjeneste i samsvar med artikkel 3 og 6 etter nevnte dato.
2. Innen 2. juni 2018 skal tilbyderer av en nettbasert innholdstjeneste som leveres mot betaling av penger, i samsvar med denne forordning kontrollere bostedsstaten til de abonnentene som inngikk kontrakter om levering av nettbaserte innholdstjenester før nevnte dato.

Innen to måneder etter den datoen da tilbyderer av en nettbasert innholdstjeneste som leveres uten betaling av penger, første gang leverer tjenesten i samsvar med artikkel 6, skal tilbyderer i samsvar med denne forordning kontrollere bostedsstaten til de abonnentene som har inngått kontrakter om levering av den nettbaserte innholdstjenesten før nevnte dato.

Artikkel 10

Gjennomgåelse

Innen 2. april 2021 og deretter ved behov, skal Kommisjonen vurdere anvendelsen av denne forordning i lys av den juridiske, teknologiske og økonomiske utvikling, og skal avgi rapport for Europaparlamentet og Rådet om dette.

Rapporten nevnt i første ledd, skal blant annet omfatte en vurdering av anvendelsen av metodene som brukes ved kontroll av bostedsstat nevnt i artikkel 5, idet det tas hensyn til nyutviklede teknologier, industristandarder og metoder, og om nødvendig en vurdering av behovet for en revisjon. Rapporten skal legge særlig vekt på virkningen av denne forordning på små og mellomstore bedrifter og på vern av personopplysninger. Kommisjonens rapport skal eventuelt ledsages av et forslag til regelverk.

Artikkel 11

Sluttbestemmelser

1. Denne forordning trer i kraft den 20. dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.
2. Den får anvendelse fra 1. april 2018.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Strasbourg 14. juni 2017.

For Europaparlamentet

A. TAJANI

President

For Rådet

H. DALLI

Formann

—